

Î N C H E I E R E

09 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Nicolae Craiu
Victor Burduh

examinând recursul depus de către Olga Izuric și Natalia Ivanova, reprezentate de avocatul Vera Ursu,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de către Olga Izuric și Natalia Ivanova împotriva notarului Valentina Șumcova, intervenient accesoriu Ion Lungu și Vera Vîlcu privind anularea răspunsului și obligarea de a elibera certificatele de moștenitor legal,

împotriva deciziei din 15 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 19 septembrie 2018, Olga Izuric și Natalia Ivanova au depus cerere de chemare în judecată împotriva notarului Valentina Șumcova, intervenient accesoriu Ion Lungu și Vera Vîlcu privind anularea răspunsului și obligarea de a elibera certificatele de moștenitor legal.

În motivarea acțiunii reclamantele au invocat că sunt fiicele lui Lungu Ion, din prima lui căsătorie, Lungu Ion XXX este fiul, iar Vîlcu Vera este soția acestuia din ultima căsătorie.

La data de XXX a decedat Lungu Ion, fapt ce se confirmă prin certificatul de deces nr. 16 din 11 iulie 2017, înregistrat la OSC mun. Chișinău. După decesul acestuia a rămas patrimoniul succesoral constituit din apartamentul XXX. Lungu Ion în timpul vieții nu a lăsat testament în privința masei successorale rămase după moartea sa, astfel încât moștenitori legali cu drept de cotă egală sunt fiicele Olga Izuric și Natalia Ivanova din prima căsătorie, fiul Lungu Ion din altă căsătorie și soția Vîlcu Vera din ultima căsătorie.

Au indicat că la 20 septembrie 2017, de către notarul Șumcova Valentina a fost deschisă procedura succesorală după decesul lui Lungu Ion, decedat la XXX, cu ultimul domiciliu în XXX, în baza declarației privind acceptarea succesiunii și solicitarea eliberării certificatului de moștenitor la cota-parte din patrimoniul succesoral depuse de soția decedatului Vîlcu Vera.

În acest context este de menționat că Vîlcu Vera a dus în eroare notarul și a declarat că alți moștenitori nu sunt. Ulterior, la 07 decembrie 2017 și respectiv 20 decembrie 2017 la notarul Șumcova Valentina, în termenul legal de 6 luni, au fost depuse declarații privind acceptarea succesiunii și solicitarea eliberării certificatelor de moștenitor la cotele-părți din patrimoniul succesoral, de către fiul decedatului Lungu Ion și fiicele Izuric Olga și Ivanova Natalia.

Au menționat că după expirarea termenului de 6 luni după decesul lui Lungu Ion, Vîlcu Vera s-a adresat notarului Șumcova Valentina cu cerere prin care a solicitat eliberarea certificatului cu privire la dreptul de proprietate asupra cotei-părți din proprietatea comună în devălmășie, asupra 1/2 cotă-parte din apartamentul XXX, care a fost privatizat de soțul ei, precum că apartamentul ar constitui proprietate comună în devălmășie, iar dânzei îi revine 1/2 cotă-parte, în afară de cota-parte care i-ar reveni prin moștenire.

La 30 ianuarie 2018, reprezentantul reclamantelor de asemenea a depus la notarul Șumcova Valentina cerere cu privire la eliberarea certificatelor de moștenitor legal, totodată expunându-și dezacordul cu cererea Verei Vîlcu. Din informația comunicată de către notar, cu cererea Verei Vîlcu nu a fost de acord nici Lungu Ion, fiul decedatului. Reclamantele au afirmat că prin decizia de refuz a întocmirii actului notarial nr. 16 din 01 februarie 2018, notarul Șumcova Valentina a refuzat să elibereze certificatele de moștenitor legal, din motiv că între moștenitori există divergențe și nu pot fi stabilite cotele-părți din apartamentul XXX.

La 07 august 2018, reprezentantul reclamantelor s-a adresat cu cerere prealabilă notarului Șumcova Valentina, solicitând eliberarea certificatelor de moștenitor legal pe numele lui Izuric Olga și Ivanova Natalia asupra a câte 1/4 cotă-parte din apartamentul nominalizat.

Prin răspunsul nr. 83 din 03 septembrie 2018, notarul Șumcova Valentina a comunicat că tuturor moștenitorilor legali, pretendenți la averea succesorală constituită din apartamentul XXX, rămasă după decesul lui Lungu Ion, le-au fost eliberate decizii de refuz a întocmirii actului notarial, deoarece între aceștia există divergențe.

Din acest motiv, până când nu va exista o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă privind soluționarea litigiului între moștenitori, notarul nu va putea elibera certificatul de moștenitor legal pe numele niciunui moștenitor.

Astfel, notarul a sugerat moștenitorilor să se adreseze în instanța de judecată pentru soluționarea litigiului sau soluționarea acestuia pe cale amiabilă, cu acordul tuturor moștenitorilor. Olga Izuric și Natalia Ivanova consideră refuzul notarului neîntemeiat și ilegal, iar alegațiile precum că apartamentul XXX, constituie proprietate comună în devălmășie a soților Lungu Ion și Vîlcu Vera, nu au niciun suport legal, ultima urmând să moștenească la fel 1/4 cotă-parte de rând cu cei trei copii ai defunctului.

Au invocat că, drept dovadă a faptului că apartamentul constituie proprietate personală a defunctului servește extrasul din Registrul bunurilor imobile eliberat la 19 iulie 2018, prin care se confirmă că bunul imobil aparține cu cota parte 1.0 lui Lungu Ion, temeiul înscrierii constituind contractul de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată nr. 3577 din 18 august 2015, încheiat în baza hotărârii Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe nr. 535 din 18 martie 2004.

Au remarcat că, potrivit extrasului din hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe nr. 535 din 18 martie 2004, la privatizarea apartamentului a participat doar Lungu Ion, imobilul fiindu-i transmis cu titlu gratuit, fapt ce se confirmă și prin răspunsul din 11 iunie 2018, primit de la Direcția generală economie, reforme și relații patrimoniale a Consiliului municipal Chișinău.

În conformitate cu art. 23 din Codul familiei, bunurile ce aparțin fiecăruia dintre soți pot fi recunoscute de instanța judecătorească proprietate în devălmășie a acestora dacă se va stabili că în timpul căsătoriei, din contul mijloacelor comune ale soților sau al mijloacelor unuia dintre soți ori în urma muncii numai a unuia dintre soți, valoarea acestor bunuri a sporit simțitor (reparație capitală, reconstrucție, reutilare, reamenajare etc.).

Astfel, potrivit normei citate, numai de către instanța de judecată poate fi recunoscut un bun personal, ca proprietate comună în devălmășie, însă atât timp cât toate înscrisurile la dosarul succesoral atestă că apartamentul este proprietate personală a lui Lungu Ion și nu există o hotărâre a instanței de judecată cu privire la recunoașterea bunului imobil ca proprietate comună în devălmășie, notarul nu este în drept să refuze eliberarea certificatului de moștenitor legal.

La fel, notarul nu poate să refuze eliberarea certificatului de moștenitor legal datorită faptului că unul din moștenitori nu este de acord cu cota-parte ce îi revine.

Au specificat că temeiul transmiterii în proprietate a locuinței a fost hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe nr. 535 din 18 martie 2004, iar la momentul respectiv Vîlcu Vera nu a participat la privatizare și nu era în căsătorie cu Lungu Ion.

De asemenea, faptul că Lungu Ion a achitat costul suprafeței surplus de 7,40 m.p. în mărime de 1790 lei, nu constituie temei de a declara bunul imobil proprietate comună în devălmășie or, înscrisurile anexate atestă contrariul. Au reiterat că după decesul lui Lungu Ion au rămas patru moștenitori legali de clasa I – fiicele Izuric Olga și Ivanova Natalia, fiul Lungu Ion și soția acestuia Vîlcu Vera.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele de fapt și de drept relatate, consideră că asupra patrimoniului succesoral rămas, notarul este obligat să elibereze certificate de moștenitor pentru toți moștenitorii în cote-părți egale. Reclamantele au susținut că prin refuzul notarului de a elibera certificate de moștenitor legal asupra a 1/4 cotă-parte din apartamentul XXX, ce constituie averea succesorală rămasă după decesul tatălui Lungu Ion, se încalcă dreptul la proprietate, drept garantat de art. 1 al Primului Protocol adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului. Or, certificatul de moștenitor este unicul act care confirmă dobândirea dreptului de proprietate și care poate fi prezentat la organul cadastral pentru înregistrarea dreptului de proprietate.

Au solicitat anularea refuzului notarului Șumcova Valentina nr. 83 din 03 septembrie 2018 cu privire la eliberarea certificatelor de moștenitor legal pe numele Olgăi Izuric și Natalia Ivanova asupra a 1/4 cotă-parte din apartamentul XXX, patrimoniul succesoral rămas după decesul lui Lungu Ion; obligarea notarului Șumcova Valentina să elibereze certificate de moștenitor legal pe numele lui Izuric Olga și Ivanova Natalia asupra a 1/4 cotă-parte din apartamentul XXX și încasarea din contul pârâtului a tuturor cheltuielilor de judecată, inclusiv a cheltuielilor de asistență juridică.

Prin hotărârea din 08 aprilie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea depusă de către Olga Izuric și Natalia Ivanova a fost respinsă ca neîntemeiată.

Manifestând dezacordul cu hotărârea instanței de fond, Olga Izuric și Natalia Ivanova, reprezentate de avocatul Vera Ursu, la 09 aprilie 2019 au depus apel nemotivat, iar la 17 aprilie 2019 apel motivat împotriva hotărârii din 08 aprilie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, în termenul stabilit de lege, solicitând casarea hotărârii contestate și pronunțarea unei hotărâri noi de admitere integrală a pretențiilor din acțiune.

Prin decizia din 12 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către Olga Izuric și Natalia Ivanova, reprezentate de avocatul Vera Ursu.

Prin decizia din 05 februarie 2020 a Curții Supreme de Justiție, s-a admis recursul depus de către Olga Izuric și Natalia Ivanova, reprezentate de avocatul Vera Ursu.

S-a casat integral decizia din 12 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de către Olga Izuric și Natalia Ivanova împotriva notarului Valentina Șumcova, intervenient accesoriu Ion Lungu și Vera Vîlcu, cu privire la anularea răspunsului și obligarea de a elibera certificatele de moștenitor legal și s-a restituit cauza Curții de Apel Chișinău.

Prin decizia din 15 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost casată hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 08 aprilie 2019 și emisă o decizie nouă prin care a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Olga Izuric și Natalia Ivanova.

În motivarea deciziei, instanța de apel a reținut că, notarul întemeiat a respins cererea prealabilă, menținându-și poziția expusă în decizia de refuz în eliberarea certificatelor de moștenitor legal, deoarece între moștenitori există divergențe în ce privește cotele succesoriale. Aceste divergențe urmează a fi soluționate în cadrul unui proces civil. Or, atât timp cât moștenitorii nu ajung la un consens, notarul nu are competență de a oferi apreciere argumentelor aduse de moștenitori și de a constata existența sau lipsa regimului devălmaș al proprietății ce formează patrimoniul succesoral. Prin urmare, Colegiul a constatat că răspunsul nr. 83 din 03 septembrie 2018 a fost emis în condiții legale, iar temeuri de anulare a acestuia nu au fost identificate.

Instanța de apel a subliniat că, reclamantele au contestat actul notarului Șumcova Valentina nr. 83 din 03 septembrie 2018. Deși reclamantele au denumit acest act „refuz cu privire la eliberarea certificatelor de moștenitor legal”, totuși materialele cauzei atestă că acesta constituie de fapt răspunsul la cererea prealabilă. Prin urmare, respingând acțiunea cu privire la anularea refuzului privind eliberarea certificatului de moștenitor legal, instanța de fond a depășit limitele pretențiilor din acțiune. Or, refuzul privind eliberarea certificatelor de moștenitor legal, care este materializat în decizia de refuz a întocmirii actului notarial nr. 16 din 01 februarie 2018, nu a fost contestat de către reclamante. Deci, judecând acțiunea, instanța de fond urma să verifice legalitatea răspunsului nr. 83 din 03 septembrie 2018, dar nu a refuzului de a elibera certificatele de moștenitor legal.

La 12 august 2020 Olga Izuric, reprezentată de avocatul Vera Ursu, a depus recurs nemotivat, ulterior la 10 septembrie 2020 (data de pe plicul poștal) a depus recurs motivat împotriva deciziei din 15 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

solicitând casarea deciziei contestate, pronunțarea unei decizii noi privind admiterea acțiunii (f.d. 216-217, Vol.I și f.d. 1-7, Vol. II).

În motivarea recursului a indicat că masa succesorală este constituită din bunul imobil XXX, aflat în proprietatea personală a defunctului Lungu Ion, iar acest fapt urmează a fi constatat reieșind din conținutul extrasului din hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe nr. 535 din 18 martie 2004, prin care se indică că Lungu Ion a participat la privatizare de unul singur, apartamentul fiindu-i transmis cu titlu gratuit.

Concomitent, în contractul de vânzare-cumpărare, transmitere-primire a locuinței în proprietate privată nr. 3577 din 18 august 2015, cumpărător este indicat doar defunctul Lungu Ion (cota parte 1.0), iar achitarea suplimentară a sumei de 1790 de lei a fost cu titlu de surplus pentru suprafeța de 7, 40 m².

A menționat că, hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe nr. 535, prin care lui Lungu Ion i-a fost transmis imobilul este din 18 martie 2004, iar căsătoria cu Vera Vîlcu a fost înregistrată la data de XXX.

Consideră că, instanțele ierarhic inferioare eronat au ajuns la concluzia că regimul juridic al apartamentului este în devălmașie or, conform Hotărârii nr. 2 din 27 martie 2006 a Plenului Curții Supreme de Justiție „Cu privire la aplicarea unor dispoziții ale Codului civil și ale altor acte normative referitoare la dreptul de proprietate privată asupra imobilelor”, dacă dreptul de proprietate a fost dobândit prin privatizare, imobilul nu se va considera proprietate comună în devălmășie, dar proprietate comună pe cote-părți, astfel că se va împărți în natură tuturor participanților la privatizare, dar nu numai între soți, conform cotelor ideale aferente.

Astfel, este greșit a constata proprietatea comună în devălmășie în cazul dobândirii unui bun prin privatizare.

A afirmat că, instanțele de judecată au ignorat prevederile Legii privatizării fondului de locuințe în ceea ce ține de obligativitatea participării la privatizare a tuturor membrilor de familie și necesitatea acordului scris al acestora. În speță, soția defunctului Vîlcu Vera nu a fost membru al familiei acestuia în momentul transmiterii locuinței în proprietate, nu a participat la privatizare și nu are nici un drept asupra imobilului dat. Este inadmisibil ca o persoană care nu participă la privatizare să aibă statut de coproprietar și să dețină 1/2 cotă parte din bunul imobil.

A invocat că, Vîlcu Vera nu a prezentat niciun înscris prin care să confirme participarea proprie la privatizarea bunului imobil sau alte acțiuni din care s-ar deduce că este coproprietara bunului. Iar, faptul că bunul imobil a fost înregistrat în momentul căsătoriei și că, pentru surplusul de 7, 40 m² a fost achitată suma de 1 700 de lei, nu constituie temei pentru a considera că bunul a fost primit de către defunct cu titlu oneros, precum au concluzionat instanțele de judecată.

Temeiul apariției dreptului de proprietate asupra apartamentului a fost hotărârea Comisiei municipale de privatizare a fondului de locuințe nr. 535 din 18 martie 2004, ceea ce denotă obținerea gratuită a bunului imobil. Achitarea pentru surplusul de metraj de către defunct nu este în măsură să influențeze sau să schimbe caracterul gratuit al actului juridic civil translativ de proprietate, deoarece această achitare este nesemnificativă și pentru un spațiu foarte mic, comparativ cu întregul imobil.

Conform art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu

stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată la 15 iulie 2020, însă la materialele cauzei nu se atestă confirmarea recepționării deciziei de către recurenți.

Prin urmare, recursul Olgăi Izuric, reprezentată de avocatul Vera Ursu, a fost depus cu respectarea termenelor procedurale de depunere a recursului, în conformitate cu prevederile art. 245 din Codul administrativ,

La 16 septembrie 2020 în adresa intimațiilor, a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, însă până în prezent intimații nu și-au valorificat dreptul său de a se expune pe marginea recursului.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

Cu referire la recursul depus de Olga Izuric, reprezentată de avocatul Vera Ursu, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține prevederile art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, conform cărora Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În context, motivarea

cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Olga Izuric, reprezentată de avocatul Vera Ursu.

Referitor la recursul depus de Natalia Ivanova, reprezentată de avocatul Vera Ursu, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține prevederile art. 246 alin. (2) lit. c) Cod administrativ, potrivit căruia recursul se declară inadmisibil în special când recursul este depus de o persoană neîmputernicită.

La rândul său, în temeiul art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Completul de admisibilitate constată că, în speță, dreptul procedural de a ataca în ordine de recurs decizia din 15 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost valorificat în numele și interesele Nataliei Ivanova de către avocatul Vera Ursu.

În conformitate cu articolul 80 alin. (7) din Codul de procedură civilă, împuternicirile date avocatului sau avocatului stagiar se atestă printr-un mandat, eliberat de reprezentat și certificat de avocat.

Conform art. 60 alin. (1) și (2) Legea nr. 1260 din 19 iulie 2002 cu privire la avocatură cu modificările și completările ulterioare, avocatul acordă asistență juridică clientului în baza contractului de asistență juridică, încheiat în formă scrisă.

Împuternicirile avocatului și ale avocatului stagiar se confirmă prin mandat. Formularul mandatului este un document de strictă evidență. Conținutul, forma și modul de utilizare a mandatului se aprobă de către Guvern.

Conform pct. 8 din Hotărârea Guvernului cu privire la aprobarea formularului și modului de utilizare a mandatului avocatului și al avocatului stagiar nr. 158 din 28 februarie 2013, împuternicirile avocatului și ale avocatului stagiar în procesul civil, stabilite conform art. 81 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, urmează a fi consemnate pe versoul mandatului sau, după caz, în procura întocmită la cererea clientului, în modul stabilit de lege. Dacă se întocmește o procură, avocatul sau avocatul stagiar va nota pe versoul mandatului textul „Conform procurii anexate” și va semna versoul mandatului în locul clientului. Împuternicirile avocatului sau ale avocatului stagiar stabilite în procură sunt valabile doar dacă aceasta se prezintă împreună cu mandatul.

Verificând împuternicirile avocatului Vera Ursu de a exercita în numele și interesele Nataliei Ivanova dreptul de a reprezenta în instanțele de judecată precum și de a ataca decizia instanței de apel, completul de admisibilitate constată că, la materialele cauzei un mandat care ar atesta dreptul avocatului Vera Ursu de a reprezenta interesele și de a declara recurs în interesele Nataliei Ivanova, lipsește.

Prin urmare, recursul declarat de avocatul Vera Ursu, în interesele Nataliei Ivanova, este depus de către o persoană care nu este în drept să-l declare și urmează a fi declarat inadmisibil.

Or, după cum s-a menționat supra, conform art. 246 alin. (2) lit. c) Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este depus de o persoană neîmputernicită.

Astfel, din motivele menționate și având în vedere că recursul declarat de avocatul Vera Ursu, în interesele Nataliei Ivanova este depus de o persoană neîmputernicită, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230, 246 alin. (1) și (2) lit. c) și e) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Olga Izuric și Natalia Ivanova, reprezentate de avocatul Vera Ursu, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Nicolae Craiu

Victor Burduh